

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu – Wydział VI Karny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Małasiak

Protokolant: p.o. stażysty Agata Jarzynka

przy udziale Prokuratora Prok. Rejonowej Poznań – Wilda -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.01.18r. i 09.03.18r.

sprawy **Ł. K.**, syna Z. i H. z domu I., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 9 maja 2014r. w S. pomimo grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie wierzyciela C. C. (1) poprzez zbycie działek nr (...) położonych w gminie S.

tj. o przestępstwo z art. 300 § 1 k.k.

1. Oskarżonego uznaje za winnego tego, że w dniu 9 maja 2014r. w S. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu i zaspokojenia swojego wierzyciela C. C. (1) zbył za kwotę 200.000 zł działki nr (...) położone w gminie S., które zagrożone były zajęciem tj. czynu z art. 300 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie

2. Na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami postępowania i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 303 zł (trzysta trzy złote), a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 1 i 3 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. „O opłatach w sprawach karnych” (Dz. U z 1983, nr 49, poz. 223) wymierza mu opłatę w kwocie 240 zł (dwieście czterdzieści złotych).

/-/ SSR Monika Małasiak

UZASADNIENIE

W dniu 20 lipca 2012r. do Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu złożony został przez pełnomocnika C. C. (1) pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym przeciwko Ł. K.. Powód żądał kwoty 45.945,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 listopada 2011r. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że Ł. K. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – komis samochodowego (...) w S. sprzedał mu samochód, który pochodził z przestępstwa.

Nakazem zapłaty z dnia 30 lipca 2012r. zasądzono na rzecz powoda żadaną kwotę wraz z odsetkami.

W dniu 28 maja 2013. pozwany złożył skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty.

Na rozprawie w dniu 10 grudnia 2013r. powód cofnął pozew co do kwoty 18.002 zł wyegzekwowanej przez komornika, a postanowieniem z dnia 27 lutego 2014r. sąd umorzył postępowanie co do tej kwoty.

Aktem notarialnym rep. A numer (...) sporządzonym przez notariusza L. B. w dniu 9 maja 2014r. Ł. K. sprzedał nieruchomości w postaci dwóch działek tj. numer (...) i numer (...) położonych w gminie S. za kwotę 200.000 zł

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2014r. (sygn. akt I C 1135/13) Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 27.943 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2011r. do dnia zapłaty i obciążył pozwanego w całości kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015r. (sygn. akt XV Ca 1512/14) Sąd Okręgowy oddalił apelacją pozwanego.

W dniu 3 czerwca 2015r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wpłynął wniosek egzekucyjny C. C. (1), o egzekucję kwoty zasądzonej wyrokiem w sprawie I C 1135/13 (Km 8176/15).

W toku postępowania egzekucyjnego ustalono, że Ł. K. nie posiad żadnego majątku poza czterema samochodami, z których trzy objęte były już zajęciami (dwa przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto z dnia 19 sierpnia 2015r. sygn.. Km 144/15, a jeden zajęciem Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. z dnia 26 lipca 2011r.)

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2016r. egzekucja w sprawie Km 8176/15 została umorzona wobec stwierdzenia jej bezskuteczności. Podczas wysłuchania w dniu 6 grudnia 2016r. Ł. K. powiedział, że od 1.5 roku nie mieszka w Polsce i nie posiada żadnego majątku w postaci ruchomości i nieruchomości. Okazało się, że wobec Ł. K. prowadzone są trzy postępowania egzekucyjne, w tym jedna sprawa alimentacyjna, korzystająca z pierwszeństwa zaspokojenia.

Do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie, C. C. (1) nie otrzymał zasądzonych pieniędzy.

Ł. K. jest synem Z. i H. z domu I., ur. (...) w P.. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe, jest kucharzem, prowadził działalność gospodarczą w postaci komisju samochodowego. Ł. K. ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Obecnie odbywa karę. Oskarżony figuruje w K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 115-116, k. 119, k. 82-83)

- zeznań świadka C. C. (1): (k. 116-118, k. 27-28)

- dokumentów: pismo C. C. (k.1, k. 4-5), odpis zupełny księgi wieczystej (k. 15-25), kserokopii akt komorniczych i I C 1135/13) (k. 31-41, k. 64-72), karty karnej (k. 79-81), kserokopii aktu notarialnego (k.127-130), akt I C 1135/13 i Km 8176/15.

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie złożył wyjaśnień. W toku postępowania sądowego natomiast stanowisko oskarżonego było zmienne. Początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale odmówił składania wyjaśnień, a następnie, po tym jak sąd nie uwzględnił wniosku oskarżonego o skazanie bez przeprowadzania postępowania dowodowego w całości z uwagi na sprzeciw pokrzywdzonego, oskarżony stwierdził, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył krótkie wyjaśnienia.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd nie dał im wiary w tym zakresie w jakim podał, że w toku postępowania egzekucyjnego przekazał komornikowi samochody warte 80.000 zł na poczet długu wobec C. C. (1). Wyjaśnienia te są oczywiście sprzeczne z przebiegiem postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 8176/15, albowiem z akt tych jasno wynika, że postanowieniem z dnia 30 grudnia 2016r. egzekucja w sprawie Km 8176/15 została umorzona wobec stwierdzenia jej bezskuteczności. Owszem, doszło do zajęcia samochodów oskarżonego, ale w innych postępowaniach egzekucyjnych (dwa przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto z dnia 19 sierpnia 2015r. sygn.. Km 144/15, a jeden zajęciem Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. z dnia 26 lipca 2011r.) Za niewiarygodne Sąd uznał także twierdzenia oskarżonego, że przedmiotowe działki sprzedał za 120.000 zł, albowiem z

treści aktu notarialnego wynika, że zbył je za 200.000 zł. Za wiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia oskarżonego, że w maju 2014r. miał już zadłużenie wobec Skarbu Państwa (min. wobec urzędu skarbowego), albowiem faktycznie jeden z samochodów oskarżonego objęty został zajęciem Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. jeszcze w dniu 26 lipca 2011r.).

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania **C. C. (1)**. W ocenie Sądu zeznania te były logiczne, jasne i spójne ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Świadek opowiadał o przebiegu postępowania w sprawie I C 1135/13, a następnie postępowania egzekucyjnego. Informacje podawane przez świadka znajdowały pełne odzwierciedlenie w aktach spraw I C 1135/13 i Km 8176/15.

Za w pełni wiarygodne i przydatne dla sprawy Sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a i sąd nie znalazł powodów, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Ł. K. został oskarżony o to, że w dniu 9 maja 2014r. w S. pomimo grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie wierzyciela C. C. (1) poprzez zbycie działek nr (...) położonych w gminie S. tj. o przestępstwo z art. 300 § 1 k.k.

Sąd uznał jednak oskarżonego za winnego tego, że w dniu 9 maja 2014r. w S. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu i zaspokojenia swojego wierzyciela C. C. (1) zbył za kwotę 200.000 zł działki nr (...) położone w gminie S., które zagrożone były zajęciem tj. czynu z art. 300 § 2 k.k.

Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 października 2017r. (sygn. akt II AKa 271/17), iż przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. można się dopuścić również wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi, a więc w okresie kiedy wierzyciel w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze sądowej. Wystarczające jest więc, by składniki majątku były zagrożone zajęciem jeżeli obiektywne, rzeczywiste i bezpośrednie niebezpieczeństwo takiego zajęcia, a więc niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć (LEX nr 2405125).

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowody w pełni wykazał, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu.

Po pierwsze, gdy oskarżony zbył w dniu 9 maja 2014r. przedmiotowe działki, to już od dwóch lat toczył się proces z powództwa C. C. (1) o zapłatę i zbliżał się ku końcowi, albowiem w dniu 7 sierpnia 2014r. Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i W. w P. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 27.943 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2011r. do dnia zapłaty i obciążył pozwanego w całości kosztami procesu. Po drugie, w tym czasie toczyło się już wobec oskarżonego inne postępowanie egzekucyjne z tytułu zadłużenia wobec Skarbu Państwa, podczas którego doszło do zajęcia samochodu oskarżonego (zajęcie Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. jeszcze z dnia 26 lipca 2011r.). Po trzecie, jak się okazało w toku postępowania Km 8176/15, oskarżony poza czterema samochodami, które zostały zajęte przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto z dnia 19 sierpnia 2015r. sygn. Km 144/15, nie posiadał żadnego innego majątku. Nieruchomość, którą oskarżony zbył zatem w dniu 9 maja 2014r. za kwotę 200.000 zł stanowiła znaczny składnik majątku oskarżonego. Wyzbycie się tej nieruchomości, której wartość kilkukrotnie przewyższała zobowiązanie oskarżonego wobec C. C. (1) sprawiło, że ostatecznie postanowieniem z dnia 30 grudnia 2016r. egzekucja w sprawie Km 8176/15 została umorzona wobec stwierdzenia jej bezskuteczności.

Zdaniem Sądu oskarżony sprzedając przedmiotowe działki w dniu 9 maja 2014r. działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu i zaspokojenia swojego wierzyciela C. C. (1). Oskarżony miał świadomość toczącego się procesu i tego, że zbliża się ku końcowi. Oskarżony wiedział już, że wierzyciel w sposób niedwuznaczny dał do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze sądowej, w tym na drodze postępowania egzekucyjnego. Oskarżony chciał zatem uchronić się przed negatywnymi konsekwencjami wyroku w sprawie I C 1135/13 i nieuchronną egzekucją roszczenia C. C. (1).

Wymierzając Ł. K. karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary z art. 300 § 2 k.k. i art. 37 b k.k. a także wskazówkami z art. 53 kk oraz art. 115 § 2 kk, dbając jednocześnie by kara spełniła zarówno cele prewencji indywidualnej (wychowawcze i zapobiegawcze), jak i prewencji generalnej rozumianej jako kształtowanie prawnej świadomości społeczeństwa.

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego. Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył wysoką społeczną szkodliwość czynu oskarżonego. Nie dość, że oskarżony postąpił nierzetelnie jako przedsiębiorca, gdy sprzedał C. C. (1) samochód pochodzący z przestępstwa, to następnie postąpił nieuczciwie jako człowiek, gdy wyzbył się znacznego składnika swego majątku, by wierzyciel swych pieniędzy nie odzyskał. Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył także wysoką wartość szkody jaką doznał pokrzywdzony i fakt, że do dnia wyroku oskarżony nie oddał zasądzonych pieniędzy. Sąd nie dostrzegł szczególnych okoliczności łagodzących.

W ocenie Sądu, to właśnie kara 3 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie najlepiej spełni cele tak prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

O kosztach, Sąd orzekł w pkt. 2 wyroku. Sąd nie znalazł przesłanek ku temu, by oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów postępowania zwolnić. Oskarżony musi zatem poczynić wysiłek finansowy, by uregulować należności należne Skarbowi Państwa, powstałe w związku z niniejszym postępowaniem.

/-/ SSR Monika Małasiak